

3X
218 333
220

W y r o k .

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ .

Sąd Najwyższy na sesji wyjazdowej w Krakowie, w składzie:

Przewodniczący Sędzia S.N.Dr.J.Zembaty,

Sędziowie S.N.E.Stodolak (sprawozdawca),

T.Migdał,

przy udziale Prokuratora S.N. Dr.H.Rajzmana

i asesora sąd.Anny Bagińskiej jako protokolanta,

na rozprawie kasacyjnej dnia 6.października 1948 r. w sprawie

H o f f m a n n a Eryka-Waltera-Fritza - - - - -

oskarżonego z art.1 p.1., art.2 i art.4 dekretu z dnia 31.VIII.

1944 r. (Dz.U.R.P.Nr 69,poz.377/46) - - - - -

po rozpoznaniu kasacji oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego

w Gliwicach z dnia 26.maja 1948 r. V K 52/48 - - - - -

na mocy art.529 i 598 k.p.k. oraz art.4 dekretu o

opł.sąd.w spr.karn. kasację oskarżonego o d d a -

l a , od kosztów postępowania kasacyjnego i opłaty

sądowej w Sądzie Najwyższym oskarżonego z w a l -

n i a 1

U Z A S A D N I E N I E .

Kasacja oskarżonego żąda uchylenia zaskarżonego wyroku, zarzucając w pierwszym rzędzie obrazę art. 332 k.p.k. przez bezzasadne oddalenie zgłoszonego na rozprawie wniosku obrońcy o przesłuchanie świadka Brunona Tschammera, Otto Brossmanna, Henryka Daemerra i NN. proboszcza z Alwerni, jak również o dopuszczenie dowodu ze znajdujących się w więzieniu w Monachium dokumentów:

- a) postanowienia władz amerykańskich o umorzeniu postępowania przeciwko oskarżonemu,
- b) wyroku sądu denacyfikacyjnego w Hannoverze, którym oskarżonego uniewinniono,
- c) listu adwokata, stwierdzającego ofiarowanie mu wynagrodzenia pieniężnego za utrudnienie oskarżonemu denacyfikacji, oraz ze znajdującego się w więzieniu w Gliwicach odpisu apelacji od wyroku sądu niemieckiego w Monachium. Mający być ustalonym tymi dowodami zakres przysługujących oskarżonemu uprawnień na terenie obozu pracy przymusowej w Blachowni, oraz fakt poprawnego odnoszenia się oskarżonego do osób osadzonych w innym obozie pracy, w którym oskarżony poprzednio pełnił te same funkcje, co potem w Blachowni, mogły - zdaniem kasacji - zaważyć na treści wyroku w niniejszej sprawie. Poza tym kasacja zarzuca obrazę art. 4 dekretu z 31.VIII. 1944 r., podając w wątpliwość trafność uznania przez Sąd załogi obozu pracy przymusowej w Blachowni za organizację przestępczą w rozumieniu tego przepisu prawa.

Zarzuty kasacji są bezpodstawne.

1. Wobec tego, że w sprawie niniejszej decydujące znaczenie mają ustalenia, jakich konkretnych czynów oskarżony dopuścił się pełniąc zleczone mu przez władze niemieckie czynności w obozie pracy przymusowej dla Żydów w Blachowni w okresie

219 331
221

1941 - 1944 r., Sąd nie dopuszczając się żadnej wadliwości, mógł uznać, iż okoliczność, jaki był zakres uprawnień oskarżonego w tym obozie, nie ma istotnego znaczenia w sprawie i wniosek o dopuszczenie dowodów na te okoliczności oddalić. Sąd był również władny oddalić zgłoszone przez obronę wnioski dowodowe, o ile te odnosiły się do zachowania się oskarżonego na innym posterunku, jaki zajmował przed objęciem funkcji w Blachowni; zachowanie to bowiem nie mogło mieć wpływu nawet w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu, skoro za przypisane mu czyny - wyczerpujące znamiona zbrodni określonej w art.1 pkt.1 dekretu z 31.VIII. 1944 r. - Sąd nie mógł w żadnym razie orzec innej kary, jak obligatoryjnie w tym przepisie oznaczoną karę śmierci. Podnieść trzeba i to, że wnioski dowodowe oskarżonego, zgłoszone po upływie terminu określonego w art. 296 k.p.k. bez wykazania, że oskarżony nie znał ich dość wcześnie, podlegały w każdym razie oddaleniu z mocy art.332 § 2 pkt.b/ k.p.k.

2. Sąd ustalił, że załoga obozu pracy przymusowej w Blachowni (Blechkammer) dokonywała w stosunku do umieszczonych tam Żydów nieprzerwanych nieludzkich czynów, a zwłaszcza morderstw. Uznanie członkostwa tej załogi, powołanej przez władze państwa niemieckiego, za udział w organizacji popełniającej zbrodnie przeciwko ludzkości, a więc w organizacji przestępczej w rozumieniu art.4 dekretu z 31.VIII. 1944 r., nie było wadliwe (por.art.6 pkt.c/ Statutu Międzynarodowego Trybunału Wojskowego), zwłaszcza, że obóz w Blachowni nie był obozem samoistnym, lecz obozem filialnym obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu, którego załoga została uznana za grupę przestępczą wyrokiem Najwyższego Trybunału Narodowego z 22.12.1947 r. Nr 5/47, który to wyrok znany ^{jest} Sądowi Najwyższemu.

Kasacja ulega zatem oddaleniu.

Na oryginale właściwe podpisy.

Za zgodność:

Kierownik Sekretariatu.

Sprawdzała:

H. H. H.

